

Debutanter.

Gyrithe Lemche: *Soedtmanns Jomfruer*. Karin Michaëlis: *Højt Spil*. Agnes Henningsen: *Glansbilledet*. Ingeborg Raunkjær: *Memento*.

Blandt Vinterens nye Bøger var kun een — Bjørnsens — en Begivenhed. Ingen kan vente, at en Debutbog skal sætte Mærke i ens Liv. Men de ovennævnte Bøger er dog saa gode, at de fortjener at mindes ogsaa efter, at Foraarsvinden har blæst Vinterens Bogstøv ud af Sindet.

Gyrithe Lemches har glædet os mest. Hun ejer den sjældne Gave — især sparsom hos Kvinder — ægte Humor. Ud fra dette venlige Syn paa Livet betragter hun sine otte gamle Vartovsdamer, Beboere af den Soedtmannske Stiftelse. Alene den Fællestitel, hun giver dem: „de kære gamle“ virker helt forsonende, efter at man gennem hendes livagtige Skildring har faaet ikke blot et Billede af dem, som de staa og gaa, men ogsaa en Forklaring og Forstaaelse af, hvorledes de fra at være unge, lovende Muligheder ere blevne til det, de nu ere, den ene en Dranker, den anden en Rappenskralde, den tredje en Helgen, den fjerde en forknytt Stakkel o. s. v. Selv de „to gamle“, der optager Indledningskapitlet, Kirken og Slottet, som enhver Københavner kender fra sine Søndagsudflugter, ere behandlede med saa megen Kærlighed og fin, poetisk Opfattelse, at man næste Gang, man ser dem, vil tage dem i Øjesyn med ny Interesse, lige som man med sikker Forventning om noget godt og ejendommeligt vil imødesee en ny Bog af denne Forfatterinde.

Karin Michaëlis behandler i en af sine fire Fortællinger et lignende Emne; ogsaa hun viser megen Interesse for Kvindeskæbner og Kvindepsykologi. Interessantest er hendes første Fortælling: „Arme Søster“. — Her skildres en ung Pige, som er „født med en Plet i Hjertet“, en sygelig Medfølelse med andres Lidelser. Hun kan ikke sove om Natten, naar hun kommer i Tanker om, at Blomsterne mangle Vand. Denne Følsomhed gør hende til Morder. Fra Barn af har hun sammen med sine Forældre sørget over Moderens „arme Søster“, som bliver mishandlet aandeligt og legemligt af sin Mand, Fyrmesteren. Emma beslutter at befri hende; og en Nat oppe i Fyret lokker hun, siddende paa Onklens Skød denne til at drikke saa meget Skedevand, at han dør paa Stedet. Maaske er en saadan Forening af blødt og haardt ikke umulig hos et Menneske. Men et falsk Træk er det i hvert Fald, at Tanten, der altid har elsket sin Bøddel, paa hans Begravelsesdag gemytlig smaa-snakkende glæder sig over, at hun er bleven fri for ham, og roser Niecen, fordi denne — som hun tror uden Hensigt — har faaet ham til at drikke sig ihjel.